

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ב - חלק כ"ד

קונטרס 354

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

לימוד הסוד יושע תשועת עולמים (ספר "בדי ערבות") - זכרו! בַּדְּנוּ הַדְּבָר! - "הלוא אם קטן אתה בעיניך ראש שבטי ישראל אתה", והחלש יאמר גבור אני, ויתקיים בנו הפסוק "הקטן יהיה לאלף" והצעיר לגוי עצום, אני ה' בעתה אחישנה" (ישעיה פרק ס כב) בב"א.

את אורות הגאֵלה. והכנה לגאֵלה אינה אתחלתא דגאֵלה כפי שטעו אחרים, כמו שפצחצוח המנעלים לשבת אינו אתחלתא דשבת, ואין פאן המקום להאריך.
[אין כאן פננה להפנס לענן זהותו של משיח בן יוסף שהוא אחד מצדיקי הדור או כמה מהם, שדואגים לפעל ברוחניות ובגשמיות את כל הענינים שהזכרנו ועוד רבות שלא הזכרנו].
ומההוא זמנא עד דיהא לה זכירה שית שנין ופלגא, ומההוא זמנא שית שנין ופלגא אחרנין, ויזדוגון בלהון עממיא על ברתיה דיעקב לאדחיא לה מעלמא, ועל ההוא זמנא כתיב "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע".

[כאן מדבר הזהר על שתי תקופות נוספות של שש וחצי שנים כל אחת, שלפי ים החכמה התכלית של תקופות אלו היא לחבר משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, בהתפשטות למוד פנימיות התורה בקרב ישראל, ורבויו לומדי התורה בכל אתר ואתר בסוד צמח דוד. כמו כן מצין הזהר שסמוך לגמר השבעים ושלש יתעוררו אמות העולם נגד ירושלים ותהיה "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע", מה שלצערנו כבר רואים בימינו שארה"ב יוצאת נגד ירושלים היל"ת].

בשבעין ותלת, כל מלכי עלמא יתפנשונו לגו קרתא רבתא דרומי, וקדשא בריך הוא יתער עליהו אשא וברדא ואבני אלגביש ויתאבדון מעלמא. בר אננו מלכין דלא ימטון לתמו, ויהדרון לאגחא קרבין אחרנין, ומההוא זמנא מלכא משיחא יתער בכל עלמא, ויתכנשונו עמה כמה עמין וכמה חילין מפל סיפי עלמא, וכל בני ישראל יתכנשונו בכל אננו אתרי. עד דאשתלימו אננו שנין למאה, כדון וא"ו יתחבר בה"א, וכדון "והביאו את כל אחיכם מפל הגוים מנחה ליהויה וגו'". ובני ישמעאל זמינין בההוא זמנא לאתערעא עליהון עם כל עמין דעלמא למיתי על ירושלים, דכתיב "ואספתי את כל הגוים אל ירושלים למלחמה וגו'", וכתיב "יתיצבו מלכי ארץ ורוזנים נוסדו יחד על יהוה ועל משיחו", וכתיב "יושב בשמים ישחק יהוה ילעג למו". לבתר וא"ו זעירא יתער, לאתחברא ולחדשא נשמתין דהוון עתיקין, בגין לחדתא עלמא, כמה דכתיב "ישמח יהוה במעשיו", וכתיב "יהי כבוד יהוה לעולם", לאתחברא כדקא יאות. "ישמח יהוה במעשיו", לנחתא לון לעלמא, ולמהויה בלהון ברין חדתין, לחברא עלמין בלהו כחד.

[כאן מדבר הזהר על עשרים ושבע השנים עד סוף המאה, שבשנת השבעים ושלש תתחיל המלחמה בפועל על ירושלים והקב"ה ימטיר על אמות העולם אבני אלגביש, ותתחיל תקופה של משיח בן דוד שיתעורר להלחם מלחמות ה', ומלחמות אלו תמשכנה עשרים ושבע שנים עד סוף המאה, ואז יהיה היחוד השלם וקבוצ גליות השלם]. (מספר סוד החשמ"ל) יד. והבאור הוא, על פי דברי הספר תורתו מגן לנו, שעל די שבבית המדרש אחד ילמדו ויעשו אלף סיומי זוהר, תכף יהיה הגאולה שלימה, ועל די כך נזכה ל"אני ה' בעתה אחישנה" - בבא העת המיעד אעשה הדבר בזריזות כמו שכתב המלבי"ם. ובזה יבארו הפסוקים "ועמך כלם צדיקים", שאם כלנו נתחיל ללמד ולגרס בזהר, ונעשה אלף סיומי

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ובזה יכולין להבין למה החפץ חיים זיע"א בישיבתו בראדן צוה לכל הבחורים לגמור כל שבת את הזהר של כל פרשת השבוע^ט, הגם ש'לוקח הרבה שעות, ורבי

זוהר, נזקה להיות צדיקים, "לעולם יירשו ארץ" ונזקה לירשת הארץ, "נצר מטעי מעשה ידי להתפאר", שהקב"ה יוכל להתפאר אתנו במה שזכינו למה שאמר בפסוק הבא "הקטן יהיה לאֶלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה", ושאלנו איך יכול להיות שהקטן, אפלו ילד קטן, פשוטו כמשמעו, יהיה לאֶלף, והצעיר לגוי עצום? אפשר לפרש, שעל ידי שילמדו ויעשו אֶלף סיומי זוהר, נזקה בעזרת השם להגאולה שלימה תכף ומיד ממש..

וראה בחדושי אגדות - מסכת בבא בתרא (עמוד קכ"ז): אני ה' בעתה אחישנה. נראה מפני דאיכספ רב עילש לכך הביא לו מקרא זה ואמר, אני ה' בעתה אחישנה, כתיב בעתה, משמע שיש עת מיוחד, וכתיב אחישנה, דמשמע שהקב"ה מביא הגאולה שלא בעת, וכמו שהקשו בפרק חלק (סנהדרין צ"ח א') כתיב בעתה, וכתיב אחישנה, אלא דצריך שיהיו שניהם זמן מיוחד ואז השם יתברך מביא הגאולה, ור"ל כי אף על גב שאני אמרתי לך הדין, ומפני בא מכל מקום השם יתברך שהקרה אותי לפניך שתקבל דין זה, כי אלו לא באתי לכאן עתה לא שמעת, ודבר זה מורה על מעלה שיש לך, שהשם יתברך רוצה שתקבל התורה, ומה לי אם השם יתברך נתן לך השכל, או שעל ידי היה זה, אין חלוק. ופירוש זה קרוב לפי רש"י ז"ל והוא נכון. ואפילו על דרך פירוש ר"ח דפירוש, כי מפני דאיכספ אמר עליו כי זה אין ביוש, כי עדיין לא הגיע לארבעים שנה, שתהיה כאחד הגדולים, אבל כשתגיע לארבעים שנה אז, היית יודע דין זה, ולפי זה נראה גם כן לפרש, כי אמר שאין חדוש אם לא ידעת דבר זה, כי אף על גב שיש בך חכמה לדעת ולהבין, מכל מקום לפעמים השם יתברך מונע מן האדם דבר עד שיגיע הזמן אשר השם יתברך רוצה, ולכך כתיב, אני ה' בעתה אחישנה. וכך הדבר הזה, מצד החכמה היה אפשר לך לדעת כי השם יתברך מונע לפעמים דבר מן האדם, עד שמגיע הזמן אשר השם יתברך רוצה שיהיה נגלה לאדם, ועתה הזמן אשר גזר השם יתברך להיות נגלה לך, ואין זה חסרון כלל נחשב רק שאין השם יתברך רוצה לפעמים לגלות לאדם דבר אחד, עד שמגיע הזמן לדבר זה, עכלה"ק.

וכן הוא בענין לימוד הזוהר הקדוש וגודל עניינו של לימוד הזוהר בשעה אחת שגילו לנו רבי חיים ויטאל, הכסא מלך, הבן איש חי, ורבי מרדכי שרעבי זיע"א, ובפרט עם חדושו של האורחות צדיקים, שאמרו ששעה אחת זהו הקדוש בשבת שוה לחשבון של מליון שנה תורה. זאת אומרת חשבון של מאה אלף אברכים שלומדים 10 שעות ביום אחד שעות תורת הנגלה, ואנחנו לומדים שעה אחת בשבת זוהר הקדוש מקבלים את השכר הזה (ראה אור הזהר). מי יכול לתאר את הזכות הגדול הזה שזוכה בשעה אחת לערך גבוה כזה, מיליון שנה תורה.

טו. בספר המאורות הגדולים סיפר על החפץ חיים זצ"ל כדלהלן: כשהיה צריך הרב ר' שלום תלמידו להתייצב לצו - גיוס הצבא - בעיר בריסק התעורר החפץ חיים - כשאך נודע לו הדבר - והביע את רצונו העז לנסוע לבריסק בכדי לעשות מעשה השתדלות שר' שלום לא יילכד חלילה בפך וכו' ורק הודות להפצרותיהם של מקורביו ובני ביתו והפצרתו של ר' שלום בעצמו בנמקם, שזה עלול חלילה להזיק לבריאותו וכו', נעתר להשאר על מקומו, ולהסתפק בכתיבת מכתב המלצה לכבוד הגאב"ד דבריסק רבי חיים סאלאוויטישק זצ"ל. שיואיל להשתדל עבור ר' שלום. [וכן היה שרשם תיכף במעמד ר' שלום על דף

הוא מקטרג? שלא יקרב אדם לעבודת הקדוש ברוך הוא, ואיך יאהב אותו בו? אלא זוהי עבודת הקדוש ברוך הוא יותר, כשתיצטרף הנה נכנע לו משום האהבה שאוהב את הקדוש ברוך הוא. שכשתיצטרף הנה נכנע והאדם הנה שובר אותו, זוהי אהבת הקדוש ברוך הוא, משום שיודע לקרב את אותו יצר הרע לעבודת הקדוש ברוך הוא.

כאן הוא סוד לבעלי הדין. כל מה שעושה הקדוש ברוך הוא מעלה ומטה, הכל הוא כדי להראות כבודו, והכל הוא לעבודתו. וכי מי ראה עבד שמקטרג את אדונו, ובכל מה שרצון אדונו נעשה הוא מקטרג? ! רצון הקדוש ברוך הוא הוא שיהיו האנשים תמיד בעבודתו וילכו בדרך אמת כדי לזכותם בכמה טובות. הואיל ורצונו של הקדוש ברוך הוא בזה, איך בא עבד רע ונמצא מקטרג מתוך רצון אדונו ומסטה את בני האדם לדרך רעה, ודוחה אותם מדרך טובה, ועושה להם שלא יעשו את רצון אדונם ומסטה את בני האדם לדרך רעה?

א"ל ודאי שרצון אדונו הוא עושה. למלך שהיה לו בן יחיד והיה אוהב אותו ביותר, ורצה עליו באהבה שלא יקריב את עצמו לאשה רעה, משום שכל מי שקרב אליה, אינו פדאי להכנס להיכל המלך. הודיה לו אותו הבן לעשות רצון אביו באהבה.

בבית המלך בחוץ היה זונה אחת נאה למראה ויפת תאר. לזמים אמר המלך, אני רוצה לראות את רצונו של בני אלי. קרא לאותה הזונה ואמר לה: לכי ותפתי את

יקרב בר נש לפולחנא דקודשא ברין הוא, והיך ירחים ליה ביה. אלא, דא איהו פולחנא דקודשא ברין הוא יתיר, בד האי יצר הרע אתפפיא ליה, בגין רחימו דקא מרחם ליה לקודשא ברין הוא. דכד האי יצר הרע אתפפיא, ותבר ליה ההוא בר נש, דא איהו רחימו דקודשא ברין הוא, בגין דידיע לקרבא ליההוא יצר הרע, לפולחנא דקודשא ברין הוא.

הבא איהו רזא למארי מדין. כל מה דעבד קדשא ברין הוא עילא ותתא, כלא איהו בגין לאחזאה יקרא דיליה, וכלא איהו לפולחניה. וכי מאן חמי עבדא, דלהוי מקטרגא דמאריה, ובכל מה דרעותיה דמאריה, אתעביד איהו מקטרגא, רעותיה דקודשא ברין הוא, דיהון בני נשא תדיר בפולחניה, ויהכון בארץ קשוט, בגין למזפי לון בכמה טבין, הואיל ורעותיה דקודשא ברין הוא בהאי, היך אתיא עבדא בישא, ואשתכח מקטרגא מגו רעותיה דמאריה, ואסטי לבני נשא לארץ ביש, ואדחי לון מארץ טב, ועביד לון דלא יעבדון רעותא דמאריהון, ואסטי לבני נשא לארץ ביש.

א"ל, ודאי רעותיה דמאריה עביד. למלפא דהוה ליה בר יחידאי, והוה רחים ליה יתיר, ופקיד עליה ברחימו, דלא יקרב גרמיה לאתתא בישא, בגין דכל מאן דיקרב לגבה, לאו כדאי איהו לאעלא גו פלטרין דמלפא. אודי ליה ההוא ברא, למעבד רעותיה דאבוי ברחימו.

בביתא דמלפא, לבר, הות חדא זונה, יאה בחיזו, ושפירא בריוא. ליומין אמר מלפא, בעינא למחמי

בביתא דמלפא, לבר, הות חדא זונה, יאה בחיזו, ושפירא בריוא. ליומין אמר מלפא, בעינא למחמי

בני, כְּדִי לְרֹאוֹת אֶת רִצּוֹן בְּנֵי אֱלֹהִים.
מִה עֲשֵׂתָה אוֹתָהּ זֹנָה? הֲלֹכָה
אִתָּךְ בֶּן הַמֶּלֶךְ וְהִתְחִילָה לְחַבֵּק
וּלְנָשֵׁק אוֹתוֹ וּלְפַתּוֹתוֹ בְּכַמָּה
פְּתוּיִים. אִם אוֹתוֹ בֶּן יָאֵה וּמְצִיט
לְמִצּוֹת אָבִיו - גֹּעַר בַּהּ וְלֹא מְצִיט
לָהּ וְדוּחָה אוֹתָהּ מִמֶּנּוּ. וְאִז אָבִיו
שֶׁמַּח בְּבָנָו וּמְכַנִּיסוֹ לְתוֹךְ הַפְּרָגוֹד
שֶׁל הַיְכָלוֹ, וְנוֹתֵן לוֹ מִתְּנֻת
וְאוֹצְרוֹת וְכִכּוּד רַב. מִי גֵרַם אֶת
כָּל הַכִּכּוּד הַזֶּה לְבֶן הַזֶּה? הִנֵּה
אוֹמֵר, אוֹתָהּ הַזֹּנָה.

וְאוֹתָהּ הַזֹּנָה יֵשׁ לָהּ בְּזָה שְׂבַח
אוֹ לֹא? וְדַאי שְׂיֵשׁ לָהּ שְׂבַח מִכָּל
הַצְּדִיקִים. אַחַד - שֶׁעֲשֵׂתָה אֶת רִצּוֹן
הַמֶּלֶךְ. וְאַחַד - שֶׁגָּרַמָּה לְאוֹתוֹ
הַבֶּן כָּל אוֹתוֹ הַטּוֹב וְלִכְל הָאֵהָבָה
הַזֶּה שֶׁל הַמֶּלֶךְ אֵלָיו. וְעַל זֶה כְּתוּב
(בראשית א) וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד. וְהִנֵּה
טוֹב - זֶה מִלֵּאף הַחַיִּים. מֵאֵד -
זֶה מִלֵּאף הַמְּוֹת, שֶׁהוּא וְדַאי טוֹב
מְאֹד לְמִי שֶׁמְצִיט לְמִצּוֹת רַבּוּנוֹ.
וְבֹא רֵאשִׁי, אִם לֹא יִהְיֶה הַמְּקַטְרֵג
הַזֶּה, לֹא הָיוּ יוֹרְשֵׁים הַצְּדִיקִים אֶת
הַגְּנוֹזִים הַעֲלִיוֹנִים הַלָּלוּ,
שֶׁעֲתִידִים לְרִשֵׁת עוֹלָם הַבָּא.

אֲשֶׁרֵיהֶם שֶׁנִּפְגְּשׁוּ בַּמְּקַטְרֵג הַזֶּה,
וְאֲשֶׁרֵיהֶם שֶׁלֹּא פָּגְשׁוּ בוֹ.
אֲשֶׁרֵיהֶם שֶׁפָּגְשׁוּ בוֹ וְנִצְלוּ מִמֶּנּוּ,
שֶׁבִשְׂבִילוֹ יוֹרְשִׁים כָּל אוֹתָן
טוֹבוֹת וְכָל אוֹתָם עֲדוּנִים וְכָל
אוֹתָן תְּשׁוּקוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הַבָּא,
שֶׁעֲלִיו כְּתוּב (ישעיה טד) עֵינַי לֹא
רֵאֵתָה אֱלֹהִים וּזְלַתְךָ.

וְאֲשֶׁרֵי אוֹתָם שֶׁלֹּא פָּגְשׁוּ בוֹ,
שֶׁבִשְׂבִילוֹ יוֹרְשִׁים גֵּיהֶנֶם וְנִטְרָדוּ
מֵאַרְץ הַחַיִּים, שֶׁהָרִי אוֹתָם
הַרְשָׁעִים שֶׁפָּגְשׁוּ אוֹתוֹ, הָיוּ
מְצִיטִים לוֹ וְנִמְשְׁכוּ אַחֲרָיו, וְעַל
זֶה יֵשׁ לְצְדִיקִים לְהִתְזַקֵּק לוֹ טוֹבָה,
שֶׁהָרִי בְּגִלְלוֹ יוֹרְשִׁים כָּל אוֹתָן
הַטּוֹבוֹת וְעֲדוּנִים וְתְשׁוּקוֹת
לְעוֹלָם הַבָּא.

רְעוּתֶיהָ דְּבָרֵי לְגַבְאֵי. קָרָא לָהּ לְהֵיחִיא זֹנָה,
וְאָמַר לָהּ זִילִי וּתְפַתִּי לְבָרִי, לְמַחְמֵי רְעוּתֶיהָ
דְּבָרֵי לְגַבְאֵי. הֵיחִיא זֹנָה מֵאִי עֲבָדָת, אֲזִלְת
אֲבַתְרִיהָ דְּבָרִיהָ דְּמִלְכָא שְׂרֵאת לְחַבְקָא לִיהָ
וּלְנָשְׁקָא לִיהָ, וּלְפַתִּי לִיהָ בְּכַמָּה פְּתוּיִין. אִי
הֵוּא בְּרָא יְאוֹת, וְאַצִּית לְפַקוּדָא דְּאַבוּי, גְּעַר
בַּהּ, וְלֹא אֲצִית לָהּ, וְדַחִי לָהּ מִנִּיהָ. כְּדִין אָבוּי
חֲדִי בְּבָרִיהָ, וְאַעִּיל לִיהָ לְגוֹ פְּרָגוֹדָא
דְּהִיכְלִיָּהּ, וְיַהִיב לִיהָ מִתְּנֵן וּנְבִזְבִּזָא וְיִקָּר
סַגְיָא. מֵאֵן גָּרִים כָּל הָאִי יִקָּר לְהָאִי בְּרָא, הָוִי
אִימָא הֵיחִיא זֹנָה.

וְהֵיחִיא זֹנָה אֵית לָהּ שְׂבַחָא בְּהָאִי אוֹ לְאוֹ.
וְדַאי שְׂבַחָא אֵית לָהּ מִכָּל סְטָרִין. חַד,
דְּעֲבָדָת פְּקוּדָא דְּמִלְכָא. וְחַד, דְּגֵרְמַת לִיהָ
לְהֵוּא בְּרָא, לְכָל הֵוּא טִיבוֹ, לְכָל הָאִי
רַחִימוֹ דְּמִלְכָא לְגַבְיָהּ. וְעַל דָּא כְּתִיב, (בראשית א)
וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד. וְהִנֵּה טוֹב, דָּא מִלֵּאף חַיִּים.
מְאֹד, דָּא מִלֵּאף הַמְּוֹת, דְּאִיהוּ וְדַאי טוֹב מְאֹד,
לְמֵאֵן דְּאַצִּית פְּקוּדִין דְּמֵאֲרִיהָ. וְתָא חֲזִי, אִי
לָא יְהֵא הָאִי מְקַטְרָגָא, לֹא יִרְתוֹן צְדִיקָיָא הַנִּי
גְּנֻזִיא עֲלֵאִין, דְּזַמִּינִין לִירְתָא לְעֵלְמָא דְּאַתִּי.
וְכַאֲן אֵינוֹן דְּאַעְרֵעוּ בְּהָאִי מְקַטְרָגָא, וְזַכְאִין
אֵינוֹן דְּלֹא אַעְרֵעוּ בֵּיהּ. וְזַכְאִין אֵינוֹן
דְּאַעְרֵעוּ בֵּיהּ, וְאַשְׁתַּזִּיבוּ מִנִּיהּ, דְּבִגְיָנִיהָ יִרְתִּין
כָּל אֵינוֹן טְבִין, וְכָל אֵינוֹן עֲדוּנִין, וְכָל אֵינוֹן
כְּסוּפִין דְּעֵלְמָא דְּאַתִּי, דְּעֵלִיָּהּ כְּתִיב (ישעיה טד)
עֵינַי לֹא רֵאֵתָה אֱלֹהִים וּזְלַתְךָ.

וְזַכְאִין אֵינוֹן דְּלֹא אַעְרֵעוּ בֵּיהּ, דְּבִגְיָנִיהָ יִרְתִּין
גֵּיהֶנֶם, וְאַטְרָדוּ מֵאַרְץ הַחַיִּים, דְּהָא
אֵינוֹן חַיִּיבֵיָא דְּאַעְרֵעוּ בֵּיהּ, הָוִי צִיִּיתִין לִיהָ,
וְאַתְמַשְׁכוּ אֲבַתְרִיהָ. וְעַל דָּא אֵית לְצְדִיקָיָא
לְמַחְזֵק לִיהָ טְבִין דְּהָא בְּגִינִיהָ יִרְתִּין כָּל אֵינוֹן
טְבִאֵן וְעֲדוּנִין וְכְסוּפִין לְעֵלְמָא דְּאַתִּי.

מדי תועלתו של המקטרג הזה כאשר הרשעים מציתים לו? אלא אף על גב שאין בו תועלת, מצות אדונו הוא עושה. ועוד, שהרי מתחזק בשביל זה. הואיל והוא רע, הוא מתחזק כשהוא עושה רע. הרשע אינו מתחזק, עד שהורג אדם. כיון שהרג בני אדם, אז מתחזק ומתגבר בכחו ויש לו נחת. כך אותו מקטרג שנקרא מלאך המות לא מתגבר בכחו, עד שמסטה את בני האדם ומקטרג להם והורג אותם, ואז יש לו נחת ומתחזק ומתגבר בכחו.

כמו שמתחזק צד החיים כשבני אדם הם טובים וילכו בדרך ישר, אף כך המקטרג הזה מתחזק ומתגבר כשהרשעים מציתים לו, והוא שולט עליהם. הרחמן יצילנו. ואשרי אותם שזוכים לנצחו ולהכניעו ולזכות בשבילו לעולם הבא, ומתחזק אדם במלך הקדוש תמיד. על זה ודאי נאמר, (תהלים פד) אשרי אדם עוז לו כך מסלות בלבכם. אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא.

רבי יוסי ורבי יהודה ורבי חייא היו הולכים בדרך. פגש בהם רבי אלעזר. עד שראו אותו, ירדו כלם מן החמורים. אמר רבי אלעזר, ודאי פני השכינה ראיתי, שהרי כשרואה אדם צדיקים או זכאים שבדור ופוגש בהם, ודאי הם פני השכינה. ולמה נקראו פני השכינה? משום ששכינה מסתתרת בתוכם, היא בסתר, והם בגלוי. משום שהם קרובים של השכינה, הם נקראים פנים שלה. ומי הם? אותם שהיא התפקנה עמם להראות אצל המלך העליון. והואיל ואתם כאן,

תועלתא דהאי מקטרגא. פד חייביא צייתין ליה (דף קס"ג ע"ב) מאי איהי. אלא, אף על גב דלית ליה תועלתא, פקודא דמאריה איהו עביד. ותו, דהא אתתקף בגין האי, הואיל ואיהו רע, אתתקף פד עביד ביש. חייבא לא אתתקף עד דקטיל בר נש, כיון דקטיל בני נשא, כדון אתתקף ואתגבר בחיליה, ואית ליה נייחא. כן ההוא מקטרגא, דאתקרי מלאך המות, לא אתגבר בחיליה, עד דאסטי לבני נשא, ומקטרג לון, וקטיל לון, כדון אית ליה נייחא, ואתתקף ואתגבר בחיליה.

כמה דאתתקף סטרא דחיים, פד בני נשא טבין, ויהכון בארח מישר. אוף הכי, האי מקטרגא אתתקף ואתגבר, פד חייביא צייתין ליה, ושלטי עלייהו. רחמנא לישיבון. וזכאין אינון דזכאן לנצחא ליה, ולאכפניא ליה, למזכי בגיגיה לעלמא דאתי, ואתתקף בר נש במלכא קדישא תדיר, על דא ודאי אתמר, (תהלים פד) אשרי אדם עוז לו כך מסלות בלבכם, זכאין אינון בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

רבי יוסי ורבי יהודה ורבי חייא, הוו אזלי בארחא, פגע בהו רבי אלעזר, עד דחמו ליה, נחתו מן חמרי פלהו. אמר רבי אלעזר, ודאי אנפי שכינתא חמינא, דהא כד חמי בר נש צדיקיא, או זכאין די בדרא, ואערע בהו, ודאי אינון אנפי שכינתא. ואמאי אקרון אנפי שכינתא. בגין דשכינתא אסתרת בגווייהו, איהי בסתימו, ואינון באתגליא. בגין דשכינתא אינון דקריבין לה, אקרון פנים דילה. ומאן אינון. אינון דאיהי אתתקנת בהדייהו, לאתחזאה לגבי מלכא עלאה. והואיל ואתון הקא, ודאי

והואיל ואתון הקא, ודאי

שְׂכִינְתָא אֲתַתְקַנַּת עַלְיֵיכוֹ, וְאֲתוֹן פְּנִים דִּילָהּ.
(ס"א) וְאַעְרַע בְּהוּ וְדָאֵי חֲמֵי אֲנִפֵי שְׂכִינְתָא בְּגִין דְּשְׂכִינְתָא אֲסַתְרַר בְּגוּוּיָהּוּ
אִיהִי כִסְתִימֵי וְאִינֵן בְּאַתְגְּלִיא וְאִיהִי אֲתַתְקַנַּת בְּתוּוּיָהּוּ לְאַתְתַּחֲוֵא כְּמֵי
מְלָכָא וְהוּאִיל וְאֲתוֹן הָבָא תְּלָתָא וְדָאֵי שְׂכִינְתָא אֲתַתְקַנַּת עַלְיֵיכוֹ וְשָׂרְיָא
בְּגוּוּיָיכוֹ).

וְדָאֵי שְׂשִׁכְיָהּ הִתְתַּקְנָה עַלְיֵיכֶם
וְאַתֶּם פְּנִיָּהּ. (וּפְגַשׁ בְּהֵם וְדָאֵי רֹאֵה פְּנֵי
הַשְׂכִּינָה, מִשּׁוּם שֶׁהַשְׂכִּינָה מִסְתַּתְרַת בְּתוֹכֶם,
הִיא בִסְתֵר וְהֵם בְּגִלּוּי, וְהִיא נִתְקַנַּת עִמָּם לְהִרְאוֹת
לִפְנֵי הַמַּלְאָךְ. וְהוּאִיל וְאַתֶּם כָּאֵן שְׂלִישָׁה, וְדָאֵי
שֶׁהַשְׂכִּינָה נִתְקַנָּה עַלְיֵיכֶם וְשׁוֹרְדָה בְּתוֹכְכֶם).

**פְּתַח וְאָמַר, (בְּרַאשִׁית ל"ג) קַח נָא אֶת בְּרַכְתֵּי אֲשֶׁר
הוּבְאֵת לָךְ וְגו'.** פֶּד חֲמָא יַעֲקֹב לְסַמְאֵל,
מְקַטְרָגָא בְּהֵוֹא לִילְיָא, חֲמָא לִיה בְּהֵוֹא
דִּיּוֹקְנָא דְעֵשׂוֹ, וְלֹא אֲשַׁתְּמוּדַע בִּיה עַד דְּסָלִיק
צַפְרָא. פִּיּוֹן דְּסָלִיק צַפְרָא, וְאַשְׁגַּח בִּיה, חֲמָא
לִיה בְּאַנְפִּין סְתִימִין וְאַתְגְּלִיין. אֲסַתְּפַל בְּהֵוֹא
דִּיּוֹקְנָא, דְּהָוָה כְּדִיּוֹקְנָא דְעֵשׂוֹ, מִיַּד אֲשַׁגַּח
וְיַדַּע דְּהָוָה מְמַנָּא דְעֵשׂוֹ. אֲתַקִּיף בִּיה מַה
כְּתִיב, (בְּרַאשִׁית ל"ב) וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי כִי עָלָה הַשֶּׁחֶר.
וְחִבְרִיָּא אֲתַעְרוּ, דְּבִגִין דְּמָטָא זְמַנִּיה לְזַמְרָא
וְלִשְׁבַּחָא לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְעַל דָּא פִי
עָלָה הַשֶּׁחֶר.

פְּתַח וְאָמַר, (בְּרַאשִׁית ל"ג) קַח נָא אֶת
בְּרַכְתֵּי אֲשֶׁר הוּבְאֵת לָךְ וְגו'.

**וְהָבָא אִית לְאַסְתְּפְּלָא, דְּוְדָאֵי שְׁלִטְנוּתָא דִּילִיה
לָאו אִיהוּ אָלָא בְּלִילְיָא, גּוּ חֲשׂוּכָא,
וְרִזָּא דָא (שִׁיר הַשִּׁירִים ג') מִפְּחַד בְּלִילוֹת דָּא פְּחַדָּא
דְּגִיּהֵם. וְמַה דְּאָמַר בְּלִילוֹת. רְצוֹנוֹ לְאָמַר
אִיהוּ וְנוֹקְבִיָּהּ. וּבִגִינֵי כַּךְ לֹא שְׁלִיט אָלָא
בְּלִילְיָא.**

וְכָאֵן יֵשׁ לְהַסְתַּכְּל, שְׁוֹדָאֵי
שְׁלִטוֹנוֹ אִינּוּ אָלָא בְּלִילָהּ בְּתוֹף
הַחֲשֻׁכָה, וְסוּד זָה - מִפְּחַד
בְּלִילוֹת, זָה פְּחַד הַגִּיּוֹהֵם. וְמַה
שְׂאֵמַר בְּלִילוֹת, רְצָה לוֹמַר הוּא
וְנִקְבָתוֹ. וּבִשְׁבִיל כַּךְ לֹא שׁוּלְט
אָלָא בְּלִילָהּ.

**וְדָא דְאָמַר וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי כִי עָלָה הַשֶּׁחֶר. מָאִי
כִי עָלָה הַשֶּׁחֶר. בְּגִין דְּכִד אֲתֵי צַפְרָא,
וְאֲתַעְבְּר שְׁלִטְנוֹ דְּחֲשׂוּכָא דְלִילְיָא, פְּדִין עָאֵל
אִיהוּ וְאוּכְלוּסִיָּהּ בְּנוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּא,
דְּלַסְטֵר צַפּוֹן, עַד דְּעָאֵל לִילְיָא, וְאַשְׁתַּרוּ
פְּלַבִּי, וְשְׁלִטֵי וּמִשְׁטֵטֵי בְּלִילְיָא, (ד"א גַּעְלָמָא) עַד
דְּאֲתֵי צַפְרָא. וְעַל דָּא הָוָה דְּחִיק לוֹמַר, שְׁלַחֲנִי
כִי עָלָה הַשֶּׁחֶר, דְּהָא לֹא שְׁלִיט בִּימְמָא.**

זֶה שְׂאֵמַר וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי כִי עָלָה
הַשֶּׁחֶר. מַה זֶה כִּי עָלָה הַשֶּׁחֶר?
מִשּׁוּם שֶׁכְּשֶׁמִּגִּיעַ הַבִּקְרָה וְעוֹבֵר
שְׁלִטוֹנוֹ שֶׁל הַחֲשֻׁף שֶׁל הַלֵּילָהּ,
אֲזַי נִכְנָס הוּא וְאוּכְלוּסִיו בְּנִקְבֵי
תַּהוֹם רַבָּה שְׁלִצַד צַפּוֹן, עַד
שְׁנִכְנָס הַלֵּילָהּ, וְנִשְׂאָרִים
הַכְּלָבִים, וְשׁוּלְטִים וּמִשְׁטוּטִים
בְּלִילָהּ (בְּעוֹלָם) עַד שֶׁבָּא הַבִּקְרָה.
וְלָכֵן הִיָּה דוֹחֵק לוֹמַר, שְׁלַחֲנִי כִי
עָלָה הַשֶּׁחֶר, שְׁהִירֵי לֹא שׁוּלְט
בֵּינֵם.

**בְּגוּוֹנָא דָּא גְלוּתָא דִּישְׂרָאֵל, דְּאִיהוּ בְּלִילְיָא,
וְאַקְרִי לִילָהּ. מְלָכָא עֲבוּדַת פּוֹכְכִים**

כְּמוֹ זֶה גְלוּתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא
בְּלִילָהּ וְנִקְרָאת לִילָהּ. מְלָךְ עוֹבְדֵי
כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת רָשַׁע שׁוּלְט עַל

ישראל, עד שיבא הבקר ויאיר להם הקדוש ברופך הוא ויעבר שלטונם, ועל זה כי עלה השחר. דחוק היה בידו ותשש כחו, שהרי עבר הלילה. ועל זה יעקב החזיק בו וראה דיוקנו כדיוקנו של עשו, אבל לא כל כך בגלוי, וראו הודה לו על הפרכות.

מה כתוב אחרי זה? (ס"א) כי על כן ראיתי פניך פראת פני אלהים ותרצני. שראה באותם הפנים של עשו כדמות שגראה לו סמאל ממש, שהרי בכל מקום שאדם נקשר, כך נראים פניו. ואתם קדושים עליונים, שכינה עמכם, ופניכם כאותם הפנים שלה, אשריכם! אמר, אם בדרך זה הייתי הולך עמכם, הייתי יושב עמכם. בעת שאתם לדרךכם ואני לדרךי, אפרד מכם בדרך תורה. פתח ואמר, (תהלים קכז) שיר המעלות לשלמה אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר. וכי שלמה אמר התשבחת הוא כשבנה את בית המקדש? לא כך, שהרי דוד המלך אמר לו בשביל שלמה בנו, כשבא נתן אצלו ואמר לו על שלמה שהוא יבנה את בית המקדש. ואחר כך דוד המלך הראה לשלמה בנו את דיוקן בית המקדש. כיון שראה דוד את דיוקן בית המקדש וכל תקוניו, אמר שירה על שלמה בנו, ואמר אם ה' לא יבנה בית וגו'.

דבר אחר שיר המעלות לשלמה - למלך שהשלוש שלו. ושירה זו היא שירה ותשבחת על כל שאר השירה, ושירה זו עולה על כלן. אם ה' לא יבנה בית - שראה דוד המלך את כל אותם שבעת העמודים שהבית הזה עומד עליהם שעומדים שורות שורות

ומזלות חייבא שלטא עליהו דישראל, עד דייתי צפרא וינהיר לון קדשא ברין הוא, ויתעבר שלטניהון, ועל דא כי עלה השחר, דחיק הנה בידיה, ותשש חיליה, דהא אתעבר ליליא ועל דא אתתקף יעקב ביה, וחקא דיוקניה כדיוקנא דעשו, אבל לא באתגליא כל כך. וכדין אודי ליה על ברפאן.

מה פתיב לבתר, (בראשית לג) כי על כן ראיתי פניך פראות פני אלהים ותרצני. דחקא באינון אנפין דעשו כדיוקנא דאתחזי ליה סמאל"ל ממש, דהא בכל אתר דבר נש אתקשר, הכי אתחזי באנפוי. ואתון קדישי עליונין שכינתא בהדייכו, ואנפין דלכוון פאינון אנפין דילה, זכאין אתון. אמר אי ארחא חדא הוינא אזלי בהדייכו, הוינא יתבי עמכוון, השתא דאתון לארחייכו, ואנא לארחי, אתפרש מנייכו במילי (דף קט"ד ע"א) דאורייתא.

פתח ואמר (תהלים קכז) שיר המעלות לשלמה אם יי' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו אם יי' לא ישמר עיר שוא שקד שומר. וכי שלמה אמר תושבחתא דא כד בנה בי מקדשא. לאו הכי, דהא דוד מלפא אמר ליה בגין שלמה מלפא בריה, כד אתא נתן לגביה, ואמר ליה על שלמה דאיהו יבני בי מקדשא. ולבתר דוד מלפא אחזי לשלמה בריה דיוקנא דבי מקדשא. כיון דחקא דוד דיוקנא דבי מקדשא, וכל תקונוי, אמר שירתא על שלמה בריה, ואמר אם יי' לא יבנה בית וגו'.

דבר אחר שיר המעלות לשלמה, למלפא דשלמא דילה. והאי שירתא איהו שירתא ותושבחתא על כל שאר שירתא, ושירתא דא סלקא על פלהו. אם יי' לא יבנה בית, דחקא דוד מלפא, כל אינון עמודין

לבנות את הבית הזה. מעל כלם עומד בעל הבית שהולך על גביהם, ונותן להם כח ותוקף לכל אחד ואחד כפראוי.

ועל זה אמר דוד, אם המלך הזה שכל השלום שלו, שהוא בעל הבית, לא בונה את הבית הזה - שוא עמלו בניו בו, אותם עמודים שעומדים לבנות על הבית הזה. אם ה' לא ישמר עיר - זה המלך שכל השלום שלו. שוא שקד שומר - זהו עמוד אחד שהעולם התתקן עליו, ומיהו? צדיק, שהרי הוא שומר את אותה העיר.

המשכן שעשה משה, תמיד היה יהושע עומד ושומר אותו, שהרי אין שמירתו - רק בזה שנקרא נער, שכתוב (שמות לב) ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל. אחר כך משכן זה לא היה שמור אלא בשביל נער אחר, שכתוב (שמואל א-א) והנער שמואל משרת. והנה מסדר שם) משום שאין שמירת המשכן אלא בנער. (אבל בית המקדש אינו כך, שאין שמירתו אלא בקדוש-ברוך הוא. שכתוב אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר) ומיהו השומר הזה? אותו ששומר המשכן שנקרא כך: נער מטטרו"ן.

אבר אתון קדושים עליונים, אין שמירתכם כמו שמירת המשכן, אלא שמירתכם פשמירת בית המקדש, הקדוש ברוך הוא לבדו, שכתוב אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר. שהרי בכל זמן שצדיקים הולכים בדרך, הקדוש ברוך הוא שומר אותם תמיד, שכתוב ה' ישמר צאתך ובוואך. הרכבו אתריו, ולונו אותו שלשה מילים, וחרו לדרבם. קראו עליו, (תהלים צא) כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך, על פפים

שבעה, דהאי בית קאים עלייהו, דאינון קיימי שורין שורין, למבני האי בית. לעילא מפלהו קיימא מאריה דביתא דאזיל על גבייהו, ויהיב לון חילא ותוקפא, לכל חד וחד פדקא יאות. ועל דא אמר דוד, אי האי מלפא דשלמא כלא דיליה, דאיהו מאריה דביתא, לא בני להאי ביתא, שוא עמלו בניו בו, אינון (פי' עמודים) קיימין דקיימין למבני על האי ביתא. אם יי' לא ישמר עיר, דא מלפא דשלמא כלא דיליה. שוא שקד שומר, דא איהו חד קיימא דעלמא אתתקן עליה, ומנו. צדיק, דהא איהו נטיר לה להאי עיר.

משכנא דעבד משה, יהושע הזה קאים תדיר ונטיר ליה, דהא לית נטירו דיליה בר ביה דאקרי נער, דכתיב, (שמות לב) ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל. לבתר האי משכנא לא היה נטיר, אלא בגין נער אחרא, דכתיב, (שמואל א ג) והנער שמואל משרת, (והנה מסדר תמוז) בגין דלית נטירו דמשכנא, אלא בנער. (אבל כי מקדשא לאו הכי ולא נטירו דיליה אלא בקדושא בריך הוא דכתיב אם יי' לא ישמר עיר שוא שקד שומר) ומאן איהו שומר דא. ההוא דנטיר משכנא דאקרי הכי נער מטטרו"ן.

אבר אתון קדישי עליונים, לאו נטירו דלכון בנטירו דמשכנא, אלא נטירו דלכון בנטירו דבי מקדשא, קדשא בריך הוא בלחודוי, דכתיב אם יי' לא ישמר עיר שוא שקד שומר, דהא בכל זמנא דצדיקיא אזלי בארשא, קדשא בריך הוא נטיר לון תדיר, דכתיב, (תהלים קכא) יי' ישמר צאתך ובוואך.

אזלו אבתריה, ואזכוהו תלת מלין, ואהדרו לארתייהו קרו עליה, (תהלים צא) כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך, על פפים

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

ספר זהר

מגיש

ובו
ט"ז
ספרים

ספר זהר

קול הזהר

שיעורים בזוהר הימני

0722-990044

הוצאה שניה עם הוספות